

ЗГАДАЄМ ALMA MATER

Вже сорок років ALMA MATER
Стоїть, очікуючи нас,
Пора, можливо, й забувати,
Та юність там і кращий час.

Четвертий поверх добре знали,
Бо там фізмат, як Еверест,
Наук науку штурмували,
Щоб скласти свій черговий тест.

Пішовши власними шляхами,
Ми розбрелись у всі краї,
Та залишилась пам'ять з нами,
Як знак поперевіч стоїть.

Не дозволяє нам забути
Студентське братство і любов,
Дає й сьогодні ще відчути,
Як молодість бентежить кров.

І будемо ми молодими,
Допоки ALMA MATER всіх
Нас кличе стінами своїми,
Чекає, як дітей своїх.

Не всі зберуться, час жорстокий,

Викладачів уже нема,
Та хай збираються, аж поки
Ще не для всіх прийде зима.

А хто збереться, той згадає
Не всі, можливо, імена,
Зате її, що нас єднає –
Згадає, бо вона одна.

Не всі з нас вірними лишилися
Всьому, що марилося нам,
Комусь відбутись не судилось,
І згасло мріями десь там.

І все ж були колись ми разом,
Як новобранці у строю,
Тому проникнемось тим часом,
Згадаєм молодість свою.

Давай не будем сумувати,
А як у молодості тій
Річницю разом святкувати,
Товаришу і брате мій.

Як добре, що зібрались знову,
Як хочеться зібратись знов,
Згадаєм юність веселкову
Яка бентежила нам кров.

Вже сорок років ALMA MATER,
Гостинно двері відкрива,
Які ми будем пам'ятати,
Бо юність наша там жива.

Дата написання вірша: 2021-01-08